

Flors d'hivern

No estimat tu,

Em falten les paraules, i a la vegada no les puc dir totes. No sé què dir, no sé com dir-ho. La part del meu interior que controlava les meves paraules ha marxat amb tu. Més ben dit, te la vas emportar fa molt de temps. Em vas arrencar la meua veu, de la mateixa manera que s'arrenquen les males herbes d'un jardí. Amb fúria, amb maldat. La meua veu no era més que les males herbes del teu perfecte jardí, i tu te n'has desfet d'elles, i sento que no creixeran mai.

Em sento com una flor de jardí durant l'hivern. Hi soc allà, però no em faig veure. Hi estic a punt de morir, i tu ets el fred que em mata. Les teves paraules, els teus cops, i sobretot, les teves promeses i disculpes. Però m'estimes, i l'hivern sols és una estació efímera a la qual seguiran temps càlids i acollidors. Però sempre torna, i amb ell torna el fred.

Al principi sempre era primavera. Sempre em lluïa rejuvenida. A poc a poc, amb el pas del temps, arribava l'hivern, i el seu fred gèlid. Ara sembla que la primavera mai tornarà, encara que ja no em trobi al teu jardí.

No recordo la primera vegada que em vaig sentir espantada de tu, la van seguir massa altres. Tampoc recordo el primer cop, perquè el meu cor no m'ho va permetre. Es va convertir en una rutina, perquè m'estimaves, i sols volies el millor per a mi. Engany. Manipulació. Per a mi, encant i millora. Perquè tu eres qui més em feia riure, i també qui més em feia plorar. Però érem perfectes, tothom ho deia. No volia ser una decepció, ni una càrrega sobre algú. Volia ser la teua persona, la teua companya, però sabia que no era suficient.

Miro enrere i penso com vaig ser tan ingènua, tan innocent. Penso com imaginava el nostre futur, el que hauria passat si no fos per la petita veu interior que em deia que no estava bé. Si no hagués decidit quin seria l'últim cop, l'últim insult. No vull ni pensar, el que hauria sigut de mi.

Miro enrere i veig que la petita veu no era jo. Eres tu. És la mateixa veu amb la qual em parlaves al principi. La que, amb només sentir-la, es sabia que seríem inseparables. És la veu de la persona que més m'estimava, abans de tornar-se'n en la que més em feia patir.

Sempre es diu que no s'ha de mirar enrere. Que ens hem de centrar en el futur, en el que ens espera. En el que podem controlar. A mi m'agrada mirar enrere, recordar els bons moments, i també els no tan bons. Perquè els bons són dels que parlarem, i els no tan bons són els que ens donaran el coratge per parlar. Gràcies a tu soc qui soc, i per culpa teua mai seré qui vaig ser.

A poc a poc, i amb el pas del temps, de la mateixa manera que el gèlid hivern em deixava pansida, la primavera tornarà a reviure'm. Potser és veritat això que l'esperança és l'últim que es perd. Si no fos per ella, la primavera mai arribaria. Tu i jo, érem companys, millors amics. Ara som jo i ella, la meua amiga esperança. Puc imaginar un món sense tu, però no un món sense ella.

Desitjo, amb tota la força que tinc, que l'esperança mai hagi de ser millor amiga de ningú, almenys de la mateixa manera en què és amiga meua. I desitjo, amb encara més força, que ningú sigui millor amic teu com ho vaig ser jo. Desitjo que ningú et vegi com el company que mai no seràs. Desitjo passejar pels jardins de gent com jo, i no sentir res més que la calidesa de la primavera, i l'olor de les belles flors que han sobreviscut l'hivern.